

PAGOR (1) *sb m*

-ą-, [-a-].

N sg pąg(o)r.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII w. s.v. pagorek.

Wzgórze, wzniesienie terenu: Colliculus, Ein berglein. Pagor albo págorek Murm 21; [Volck Qqq].

Cf [PAGORA], PAGOREK, [PAGORKA], PAGORZE

ZCh, (JZ)